

ВОЈА РАШИЋ

Међу онима који су својим радом обележили један период рада Гимназије у Приштини свакако је и Воја Рашић, професор физике.

Постоје људи који се намећу својом ненаметљивошћу. Иако образовани, темељити у раду, остају скромни. Гледано библијски, скромност је врлина. Божији дар.

Знам једног таквог човека. Био је мој професор физике, мој разредни старешина и колега, када сам још као студент игром случаја почела да радим у школи у коју сам ишла, у Гимназији.

Човек топлих светлих очију, благог погледа, усана увек развучених у осмех. Плашили су нас њиме старији ђаци.

Строг је!

Тражи да се зна теорија, али и задаци. Тражи знање. У почетку сам га се бојала. Више сам бринула о томе како да се сакријем да ме не прозове него како ћу да одговорим. Била сам оно што данас моја, и сва друга деца зову штребером. Тешко ме је било изненадити питањем. Вредности су биле другачије и код ученика и код професора. Професор Воја је тражио, али је и давао.

Када би почео да предаје, почињао би да пише по табли увек полуокренут према нама. Писао би и објашњавао истовремено. Почетак лекције увек би био у горњем левом углу, и одатле па све до доњег десног угла као најфинији ситан вез простирала се цела лекција. Сви закони физике, све формуле, примери илустровани сликама били су пред нама. Никада није користио сунђер током предавања.

Професор Воја Рашић, увек је предавање лекције завршавао пет минута пре краја часа. Тих пет минута користио је онако како методички принципи налажу, да нас пита, да сагледа чему нас је научио. Чинило се да је физика за њега била уживање које је преносио и на нас. Зато нам, када смо га упознали његови часови нису падали тешко.

Када би оцењивао питао је све. С пуним правом, јер је и пружао све. Испитивао је темељито, као што је и предавао. При оцењивању био је прецизан. Како и не би - предавао је физику, науку која је захтевала прецизност.

Међу нама ученицима био је познат под надимком Честица. Физички посматрано, честица је била у основи свега, и то нам је професор веома често понављао. +

И управо због тог понављања речи честица и начина на који је професор изговарао „ч“- меко, онако како то иначе аутохтони Косовци чине, ученици су му брзо пронашли надимак. Од тог свог косовског, аутохтоног, професор Воја никада није бежао.

Када би се удубио у предавање лекције из астрономије, како би нам нешто експлицитно објаснио, показујући на небо знао је да нам каже: „Видите га Месеца“. И данас, када се сетим неких детаља са часова физике на лицу ми се појави осмех.

У готово свим бројевима школског листа Гимназијалац били су његови лапсуси.

Као разредни старешина имао је изузетан однос са ученицима. Умео је да нас разуме, али када у несташлукима претерамо знао је како да нас укроти. Сећајући се тих дана паде ми напамет један разредни час који је скоро цео протекао у разговору професора Воје са ученицом Арсић Душицом из села Матичане. Душица није баш много волела школу, тако да је често изостајала. Како је нагомилала велики број изостанака, професор Воја јој је поручио да обавезно дође на разредни час. Дошла је, наравно. Разредни старешина је почео да је испитује због чега није била у школи толико, и затражио је од ње да пренесе родитељима да дођу да јој оправдају изостанке. Уплашена, Душица је рекла да не могу да дођу, на шта ју је професор питао чиме су спречени. Брзо се снашла и одговорила да раде нон-стоп.

Али, и Воја Рашић се снашао! Рекао јој је: „Одлично! Кад буде стоп, они нека дођу.“ Учионом се разлегао смех. Душица је оставши без аргумената села на своје место. Наредне године није се појавила у школи. Разредни нам је рекао да се током распуста удала.

Када сам као апсолвент Филолошког факултета у Приштини почела да радим, Воја је постао мој колега. Изненадило ме је то што је питао за многе ученике из мог разреда. Док смо разговарали поглед му је одлутао кроз прозор и деловао је као да у том тренутку види цео наш разред.

Ова слика не би била потпуна ако не би обухватила највећу мисију у животу професора Воје Рашића - рад на обнављању рада школства у централном Косову након бомбардовања 1999. године. Радећи најпре као потпредседник, а затим и као председник Одбора за основне и средње школе, Воја је уложио велики напор да школе буду сачуване у оквиру Министарства просвете републике Србије, да наставе да раде по плановима и програмима наше државе, да се оснује мрежа транспорта деце ђачким аутобусима, и да на крају и Гимназија опстане тако да данас може да прослави свој стоти рођендан.